

Alkorytmi 3/97

AOK-97

Pääkirjoitus

This generation
is a wicked
generation;
it seeks for a
sign, and yet
no sign shall
be given to it...

Luke 11:29

Elämän syksy. Kuolema.
Ahdistus. Kiusaus.
Elämä mataa kohti tuhoaan
vääjäämättömällä vauhdilla etkä
voi mitään muuta kuin pitää kiinni
ja toivoa, että et tipu. Lopussa
palkintona suuri antiklimaksi, loppu,
autius, tyhjiys, turhuus. Miksi
ponnistelin? Miksi vaivauduin?
Miksi elin? Miksi kuolin? Kuka
tietää? Kuka välittää? Ketä
kiinnostaa? Toivottavasti sinä
kiinnostat jotakin, muuten olet vain
nimi muiden unohtuneiden joukossa,
kun aikasi on tullut ja sato on
korjattu.

For the thing I greatly
feared has come upon me.
And what I dreaded
has happened to me,
I am not at ease,
nor am I quiet;
I have no rest,
for trouble comes
Job 3: 25,26

Päätoimittaja: Janne Kalliola
Ulkoasu: Janne Kalliola
Jutut: Juha Autero, Anssi Bragge, Janne Kalliola, Matti Änkö
Kannen kuva: Antti Kangas
Kuvat: Janne Kalliola, Matti Änkö, Otapappi, www.foxworld.com/millnium, Fetisti
Painopaikka: Libella
Painos: 400
Sähköposti: alkorytmi@niksula.cs.hut.fi

Pääkirjoitus	2
Sisällys	3
Seuraavasta Alkorytmistä	3
Ohjenuora seuraavan Alkorytmin toimittamiselle on annettu. Uskotkos sen olevan totta?	
Kiltatyttö	3
Sivulta 17 alkavan haastattelun merkeissä valittu kiltatyttö. Ei ole kiltalaisia.	
Otasuunnistus	4
Kuvagalleria phuksien otasuunnistuksesta maanantailta 8.9. Kuvissa vilahtelee kyllä jatkuvasti vanhempiakin tieteenharjoittajia, vaikka phuksitapahtumasta olikin kyse.	
Teekkaritempauksista	5
Jämeräpartainen insinööri on puhunut teekkarille useita kertoja, viimeksi syyskuussa. Mistä aiemmin puhuttiin?	
Edustajistovaalit	6
Vaalit on joka viikko, äänestyspäivä keskiviikko. TKY:n edustajistoon valitaan uudet edaattorit seuraavaksi kaksivuotiskaudeksi.	
Otapapin haastattelu	7
Otapappi Heikki Lindfors vastaa Alkorytmin kiperiin kysymyksiin internetistä, saatanan- palvonnasta ja opiskelijoiden henkisistä ongelmista.	
Museossa tuulee	10
Jämeräntaipaleella sijaitseva polyteekkarimuseo on viisi vuotta vanha ja sen kunniaksi remontoitu. Lue mitä museon apulaisintendentti Matti Änkö haluaa asiasta sanoa.	
Millenium	12
Alkorytmi tutustuttaa lukijansa Juha Auteron johdolla MTV3:lla pyörivän uutuussarjan, Milleniumin, saloihin.	
Sukellus Dean R. Koontzin suomennettuun tuotantoon	14
Alkorytmi johdattelee lukijansa kauhun, scifin ja fantasian välimailla liikkuvan kirjailijan tuotantoon.	
Dreddin maailma	16
Kylmäävä tulevaisuuden visio pakattuna värikkäisiin hullutteluihin.	
Fetisti kertoo	17
Alkorytmin syväluotauksessa tällä kertaa vaatefetisti. Tässä artikkelissa saattaa olla herkkämielisiä järkyttävää tekstiä ja kuvitusta, joka esineellistää naisia.	

Sisällys

Seuraavasta Alkorytmistä

Ennakkotiedoista poiketen Alkorytmi ilmestyykin vain kaksi kertaa lukukauden aikana. Seuraavan numeron teemahan oli "Computer is your Friend - Trust the Computer" -paranoianumero. Siis kaikki kiltalaiset ahkerasti kynänvarteen ja kirjoittamaan epäluuloista, vainoharhoista, tietokoneen kummista käytöksistä ja "niistä". Sillä vaikka et olisikaan paranoidinen, se ei todista, että "ne" eivät olisi olemassa.

Tämä koko paranoianumero saattaa kuitenkin vain olla hallituksen salakavala ansa, jolla saadaan satimeen kaikki kiltalaiset, jotka osaavat epäillä salaliiton olevan olemassa. Tämä selviää ainoastaan Alkorytmin ilmestymisestä tai ilmestymättä jättäytymisestä. Pystytkö sinä aikana avaamaan ovea kellekään tuntemattomalle tai jopa omalle parhaalle kaverillesi? Hän voi nimittäin olla niitä ja olla tulossa hakemaan sinua.

Janne Kalliola

Kiltatyttö

Otasuunnistus

Phuksit kokoontuvat
Amfilla suurina lau-
moina.

Minä Tarzan, sinä
Jane

Vauhdin hurmaa
Skipolin rastilla

Paralympics
Otaniemeläisittäin,
pujottelua ilman
näköä

Jane valmistautuu

Vuorimiehet korjaa-
vat pesukonetta....

Laura TEK:n ras-
tilla

Tappio hää-
möttää mus-
talle ritarille

Kasa!
Kasa!
Kasa!

Taistelu alkaa, nos-
takaamme jalkaa

Kuolo korjaa jul-
maa satoaan myös
Otasuunnistuksessa

Bileily käynnistyi
Smökissä

Epäphuksi
Mättö

Tipu tuu-
lettelee
Rantsulla

Teekkaritempauksista

Historia muistelee, että teekkarit olisivat lanseeranneet joskus kauan sitten sanan tempaus suomen kieleen. Sittemmin jos minkäläinen kauppalulju ja nakkikioski on alkanut käyttää sitä omiin tapahtumiinsa. Tempaus-sanaa on myös yritetty rekisteröidä tavaramerkiksikin teekareille.

On hiukan epävarmaa järjestettiinkö ensimmäinen teekkaritempauksella vuonna 1878 vai 1872, mutta sen tuotolla rakennettiin J.L. Runebergille muistopatsas. Tempauksen suoritti silloinen Teknologiföreningen, josta myöhemmin on kehittynyt kieli- ja maailmansotien välillä varsinainen TKY.

Tempaukset ovat herättäneet muissa kansanosissa ihmetystä - mikä vetää tekniikan opiskelijoita tekemään tällaisia asioita yhteinäisenä. Humanisteilla, kauppatieteilijöillä ynnä muilla akateemisilla ei ilmeisesti ole samantyyppistä yhteenkuuluvuuden tunnetta ja huolta yhteiskuntamme tilasta.

Esimerkkeinä yhteishyönteisten tempausten järjestämisestä mainittakoon Olympiaurheilujoukkueen lähettäminen kisoihin (alkaen -24, neljä kertaa), kansanavun hyväksi (-46), tekniikan edistämiseksi (useita) sekä lasten ja syntyvyyden puolesta (-82 ja -87).

Tempaus lähtee aina liikkeelle ilmeisestä tarpeesta. Niille ei ole säädetty mitään aikaväliä milloin sellainen muodostetaan. Jossakin vaiheessa (TKY järjestämässä tempauksissa) Jämeräpartainen Insinööri teekareiden huolenaiheen huomattua antaa ohjeet ja tempauskirveen teekareista muodostetulle esikunnalle, ja jyrähtää kautta jämerän partansa tempauskäskyn.

Aikaisemmin teekkarit velvoitettiin osallistumaan. Ykkös- ja kakkosvuosikurssilaiset olivat pakotettuja osallistumaan, kolmos- ja nelosvuosikurssit tuottivat lisää väkeä tarvittaessa. Nykyiseltään, kun teekareita on monta kertaa enemmän kuin vuosisadan alussa, saa taiteilla jo sen kanssa että, että kaikki halukkaat mahtuvat mukaan. Joka tapauksessa harras periaate on ollut, että jokainen teekari pääsisi kerran opiskeluaikanaan osallistumaan näyttävään teekkaritempaukseen.

Miksi sitten kaikki haluavat osallistua? Tempaus tuo vapautuksen arjesta. Hauskojen tai jopa mahdollistavien teknisten oivallusten keksimisessä ja toteuttamisessa teekkarit ovat alan parhaita. Julkisella paikalla isolla porukalla vakuuttava esiintyminen on ehkä vaikeaa, mutta sitäkin palkitsevampaa.

Tämänsyntyinen tempaus lähtee siitä lähtökohdasta, että kansa on rappeutunut sohvalle. Kuolemassa jopa. Emme halua pakottaa ketään aloittamaan juuri jonkun tietyn harrastuksen parissa, vaan lähdemme esittelemään tyypilliseen ääriasialliseen teekkaritapaan erilaisia toimintamahdollisuuksia. Marliininkalastusta laskettelurinteen loppusuoralla? Paikalla rakennettu kide-radio kolmesta kurkusta ja vaatehenkarista? Meiltä löytyy kaiken ratkaisu, olkoonkin se sitten vaikka toimiva vain yleisön korvassa. Tärkeintä on, että yleisöllä, ja varsinkin teekareilla itsellään on hauskaa. Siinä me olemme parhaimmillamme.

Ota yhteyttä kiinnostavalta kuulostaviin alayhdistyksiin, ja

kysy kuinka pääset mukaan. Tai kysy mitä kiltasi on mahdollisesti keksinyt. Voit päästä seikkailulle jota et koskaan unohtaa!

abe,
Jämeräpartaisen
Insinöörin apulaiskuli

Lisätietoja teekarihistoriasta, tempauksista ja teekkarien syvimmästä olemuksesta löytyy pari päivää sitten ilmestyneestä ilmaisesta Teekarielämää -julkaisun toisesta painoksesta. Ilman sen lukemista ei kukaan voi sinulle oikeastaan kertoa mitä teekarius on. Se on, se on...

Oheisluettavaa

Kaikki teekkaritempaukset on listattuna verkossa, osoite <http://www.tky.hut.fi/Kulttuuri/tempaukset.html>. Tämä uusien ei ole vielä päässyt aikakirjoihin.

Kannattaa lukea sivulla 10 oleva artikkeli "Muscosa tuulee" saadakseen kuvan teekarikulttuurista tempaustakin suuremmalla tasolla.

Edustajistovaalit

ottavat myös fukseja mukaan ehdokkaiksi, koska toiminta on kiltariippumatonta.

Ylioppilaskunnan (myöhemmin TKY) edustajisto valitaan taas marraskuun alussa. Edustajisto? Se on 45-henkinen perinteisellä listavaalilla valittu demokraattinen elin, joka käyttää ylintä päätösvaltaa TKY:ssä. Kaksivuotista luottamushenkilöpaikkaa edustajistossa voi hakea kuka vain perustutkintoa suorittava TKY:n jäsen, valmistumisesta seuraa eroaminen.

Edustajistossa käsitellään ylioppilaskunnan budjetti. TKY kuitenkin omistaa noin 300Mmk omaisuuden ja tulos voi vaihdella vuosittain miljoonienkin verran plussalle tai miinukselle. Konsernin tuloslaskennan ja taseen ymmärtäminen ei välttämättä ole maailman helpoin kokemus, mutta opettava. Henkilökohtaisessa vastuussa edustajiston jäsenet eivät tällaisista tuloksista ole, vaan edustajisto hyväksyy budjetin ja tuloksen antaen tilivelvollisille vastuuvapauden, jos he sen ansaitsevat. Yksityiskohtana voisi mainita TKY:n jäsenmaksun suuruuden määrääminen budjetin osana.

Toinen tärkeä rooli edustajistolla on TKY:n ja sen alayhdistysten sääntöjen säätäjänä (Otaniemessä on reilu 130 alayhdistystä!). Pitkän ajan suunnitelmat ja periaatteet ovat myös edustajiston vastuualuetta.

Edustajiston koostumus

Tällä hetkellä edustajistossa on selkeä kaksinasettelu. Suurin osa (37) edaattoreista on jonkun kiltaryhmittymän listalla. Sen lisäksi on kiltaryhmittymäriippumattomia porvareita ja sitoutumattomia. TiKkiläisiä on 6, Nuoren Aktin listalta Matti Änkö, Jukka Parviainen ja Kaisa Harju. Tämän lisäksi kaikki Sitoutumattomat PorvariTeekkarit ovat TiKkiläisiä; Anssi Bragge, Ilari Mäkinen ja Jaakko Leppänen. Nuori Akti kuuluu tyypilliseen listavaalitapaan isompaan vaalirenkaaseen, johon kuuluvat myös fyysikot ja prodeko. SiPoTe ja Kokoomusteekkarit muodostavat oman porvarirenkaansa.

Valtakunnallisissa vaaleissa Otaniemen asukkaista noin 50% äänestää oikeistoa, joten ei ole ihme etteivät muut poliittiset suuntaukset yrityksistään huolimatta ole saaneet ketään läpi pitkään aikaan.

Nyt kun vaalien ehdokasasettelu lokakuussa tapahtuu, tullaan huomaamaan, että suuri osa killoista saattaa rajoittaa omalle listalleen pääsijöiden määrää, jotta vanhat parrat saadaan läpi. Lähinnä porvarit

Toivottavasti vain tänä vuonna kukaan ei sorru mainostamaan "Turvaa XX-killan etu äänestämällä omaa kiltalaista!". Edustajisto ei kuitenkaan käsittele kuin äärimmäisessä tapauksessa jotakin kiltaa yksittäisesti koskevaa tapausta. Ja silloinkin todennäköisesti yhden kiltalaisen lisä-ääni ei äänestyksessä paina.

Edustajistovaalit ovat kaverivaalit. Täällä on vaikea kenenkään saada niin suurta huomiota sekä hyvää mainetta, että menisi jopa tuntemattomien äänillä läpi. Niinpä tietenkin avitetaan kaveria. Fuksit saavat äänestämisestä fuksipisteen ja ovat ylivoimaisesti suurin äänestäjäryhmä. Äänestysprosentti jää yleensä noin 30:een (reilu 9000 äänikelpoista).

Viime vaaleissa jaettiin 2825 ääntä, äänestysprosentin ollessa 31.5. Pienin lälipäässeen äänimäärä oli 16, suurin 59.

Edustajiston jäsenen edut ja arkipäivä

Ei niitä etuja juuri ole. Joutuu käymään noin 6-7 kertaa vuodessa kokouksessa sekä pari-kolme kertaa iltakoulussa, jossa synätään asioita tarkemmin. Jos kuitenkin on kiinnostunut toimimaan aktiivisesti yhteisössään ja ympäristössään, ja haluaisi jossakin vaiheessa esimerkiksi TKY:n hallitukseen hyvälle näköalapaikalle Suomen tilanteesta, tai jopa Suomen Ylioppilaskuntien Liittoon (SYL), niin perusteista se on kuitenkin aloitettava. Ja edustajistossa oppii tuntemaan erittäin hyvin yli kiltarajojen ihmisiä.

Tämän päivän yhteiskunnassa joka tapauksessa arvostetaan monenlaista osaamista. Tutustuminen ihmisiin, ehkä jopa valtakunnan tai kunnallisella tasolla on suuri plussa.

Kokouksissa useimmiten päätetään etukäteen iltakoulussa viilatut kokonaisuudet. Edustajiston kokoukset ovat kaikille TKY:n jäsenille avoimia, iltakoulut eivät. Tervetuloa seuraamaan kokousta, jos olet kiinnostunut! Seuraava edarin kokous lehden ilmestymisen jälkeen lienee 23.10.

Joka tapauksessa, ottakaa ihmeessä osaa vaaleihin. Jos ette halua ehdokkaaksi, niin käyttäkää kuitenkin äänenne oikean asian eteen. Kuten pakinoitsija Origo totesi, "Mykkien maassa yksikin ääni on ratkaiseva".

abc, 38 ääntä 1995 vaaleissa

Otapapin haastattelu

Alkorytmi kävi jututtamassa Otapappi Heikki Lindforsia nykymaailman menosta, saatananpalvonnasta ja teekkarien mielen-terveydestä.

Tuloksena saatiin kolme sivua täyttä asiaa, elämänohjeita ja hyviä juttuja.

Heikki Lindfors itse

Janne Kalliola: Missä olet vaikuttanut ennen TKK:ta?

Heikki Lindfors: Olen kotoisin Vihdistä, läntiseltä Uudeltamaalta, opiskelin teologiaa Helsingissä iloisella 60- ja 70-luvulla. Työni pappina aloitin Järvenpäässä, alkoholistiparantolassa, jossa työskentelin vuoden. Tämän jälkeen olin pappina mielisairaalassa Uudessakaupungissa yhdeksän vuotta ja sieltä siirryin tänne TKK:lle, jossa vuosia on tullut täyteen 14.

JK: Miksi tulit juuri TKK:lle?

HL: En oikeastaan tiennyt TKK:sta paljoakaan ennen työni aloittamista. Tulin tänne papiksi Otaniemen kappeliin, mutta minusta tulikin korkeakoulupastori. Olisin voinut mennä yhtä hyvin johonkin seurakuntaan pastoriksi, mutta sen aikaiseen elämäntilanteeseen sopi hyvin tulla töihin Otaniemeen.

JK: Mikä on parasta korkeakoulussa työskentelyssä?

HL: Työ on vaihtelevaa ja hauskaa, ilmapiiri on nuorekas. Esimerkkinä työtehtävästä voi mainita vaikkapa kurssin Eri-0.201 Tekniikan etiikka, jonka työryhmässä olen ollut mukana vuodesta 1989.

JK: Mikä on vastaavasti ikävintä?

HL: Työtä on valtaisa määrä, näin henkilökohtaisesti ottaen. Tosin tähän tilanteeseen on tuonut helpotusta toinen pastori, Tarja Mikkola.

Jokaisessa yhteisössähän on omat ikävät asiansa, pimeä puolensa. Raskainta on silloin, kun ihmisillä on kärsimystä tai taakkoja kannettavanaan.

Ajanviete

JK: Raaistaako nykyinen television katsonta ihmistä? Onko opiskelijoissa havaittavissa muutoksia ajan mukaan?

HL: Opiskelija ei ole muuttunut, jokainen opiskelijasukupolvi on yhtä hyvä ja huono kuin edellinenkin ja seuraava. Tämä pätee myös muuhun maailmaan, meno on samanlaista sukupolvesta toiseen. Isäni kertoo tarinoita 20-luvusta, jolloin otettiin yhteen porukalla heinäseipäät käsissä.

Mikäli ihmisellä ei kuitenkaan ole muuta kuin televisio, elokuvat tai internet, niin helposti niistä saa vaikutteita, ne voivat korostaa jotakin luonteenpiirrettä. Ne eivät toimi suoranaistena vaikuttimina, mutta niistä saa ratkaisumalleja. Esimerkiksi itsemurhien tekotyylisiin televisio vaikuttaa, mutta ei kuitenkaan siihen, että ihminen tekisi itsemurhan. Siihen tarvitaan kyllä muitakin vaikuttimia.

JK: Aiheuttaako tietoverkko mielestäsi syrjäytymistä?

HL: Internet on hyvä ja helppo tapa pitää yhteyttä ihmiseen eri puolilla maapalloa ja sitä kautta voi saada uusia tuttavuuksia ja ystäviä. Mutta jos ollaan kosketuksissa muihin ihmisiin ainoastaan verkon välityksellä, se kaventaa ihmistä. Internet-riippuvuus on vakava ongelma, kuten muutkin riippuvuudet.

Voidaan ajatella, että internet on hyvä paikka tehdä treffit, mutta siellä ei voi seurustella, suudella tai harrastaa seksiä. Jos ihmisen ote kanssaihmiisiin, henkilökohtainen tatti, jää pois, se on huono asia.

Tietty raja tulee pitää verkon käytössä. Pitää aina pitää mielessä, että elämän ehjä kokonaisuus on verkkoa tärkeämpi.

JK: Mitä mieltä olet ihmisistä, jotka vaihtavat esimerkiksi sukupuolta tai rotua verkossa?

HL: Ihmisen opiskeluaikana, aina ala-asteelta saakka, oman identiteetin etsintä kannattaa. Verkko voi olla oikea väline erilaisiin kokeiluihin ja rooleihin. Tällä tavalla saadaan helposti selville, miten ihmiset suhtautuvat toisenlaisiin rooleihin. Esimerkiksi uskovainen ihminen voi tekeytyä verkossa ateistiksi ja oppia tätä kautta lisää.

Virtuaalipersoonallisuuden luonnissa pitää kuitenkin olla varovainen. Esimerkiksi Italiassa miespuolinen tutkija tekeytyi naiseksi ja avasi

keskustelukanavan vain naisille. Kun totuus aikanaan paljastettiin kanavalla käyneille naisille, he tunsivat itsensä petetyiksi.

Toinen esimerkki on Englannista, jossa nuori kaunis nainen oli tietoverkossa. Yhdessä vaiheessa hän ilmoitti, että hän poistuu kolmeksi kuukaudeksi verkosta, koska on lähdössä aupaiksi. Hänen kotisivuillaan oli kuitenkin osoite ja muutama miespuolinen verkkotuttava päätti tavata hänet ennen lähtöä. Oven avasi kuitenkin keski-ikäinen nainen, joka kertoi, että hänen miehensä on verkossa kaikki päivät, mutta on nyt lähdössä kolmeksi kuukaudeksi vankilaan.

Tuossa oli kyse jo ihmisten pettämisestä, ei identiteetin etsinnästä. Aina tulee pitää mielessä, että teeskentely ja identiteetin muuttaminen heijastuu takaisin itseen ja oma identiteetti saattaa muuttua. Itse en käytä erilaisia rooleja tai henkilöitä, vaan kirjoitan aina omalla nimelläni.

Yleisesti ihmisten, jotka ovat verkossa, tulee tietää oma vastuunsa ja median luonne. Et voi tietää tarkasti, kuka on vastapeluri, joten tietty reiluus - kuten kaupanteossa - tulee olla olemassa koko ajan.

Eräs miespuolinen opiskelija vihjaili verkossa olleelle naiselle sangen suorasanaisesti sukupuolielämästä, kunnes paljastui, että nainen olikin 13-vuotias tyttö. Tämä oli opiskelijalle sokki, koska kyseessä olisi voinut olla vaikkapa oma pikkusisko.

Verkossa on oppinut varovaiseksi ihmisiin suhtautumisessa. Joskus herää epäily, että esittääkö ihminen omia mielipiteitään vai vainko testaa minua.

Saatananpalvonta

JK: Onko Otaniemessä havaittu merkkejä saatananpalvonnasta tai satanismista?

HL: Ei ole tullut vastaan, mutta en toisaalta tiedä kaikkea, mitä tapahtuu. Minulla on yleensä asioihin insinöörimäinen suhtautuminen, otan kantaa vasta, kun jotain tulee kohti. Kohu on kuitenkin mielestäni suurempi kuin sen takana oleva ilmiö, pelkoa saatananpalvonnasta tulee vastaan enemmän kuin itse palvontaa.

Osa ihmisistä voi kokea kristinuskon ns. lällärikamaksi, ja sen takia etsii kovaa kamaa vaikkapa saatananpalvonnasta. Usein takana on ajatus puoliensa pitämisestä, oman tien raivamisesta heikompien kustannuksella. Tämä voidaan omassa mielessä purkaa vastakohtaksi Jumala vs. Saatana.

JK: Kuinka paljon ja millaista tietoa saatananpalvonnasta löytyy internetistä?

HL: En ole aktiivisurffari, käytän webbiä tiedonhakuun, joten vastaan ei ole tullut. Erilaiset taikausko- ja noituussivut ovat käsittääkseni suosittuja. On kuitenkin vaikea ottaa kantaa, onko niillä vierailijoiden motiivina uteliaisuus, erilaisuuden etsintä vai vakaumus, elämää ohjaava periaate.

JK: Onko joitakin ulkoisia tuntomerkkejä, joista tunnistaa saatananpalvojan? Miten koet sellaiset?

HL: Ei ole sellaisia merkkejä, että järkyttäisin, jos joku merkkiä kantaisi. Enemmän minua järkyttää ihmisten kärsimys. Ihmisten pukeutuminen ja riipukset kyllä voivat kiin-

nostaa. Jos en tunne jotakin korua, voin kysyä ihmiseltä, mitä se merkitsee. Ihmisiä ei voi luokitella symbolien mukaan.

Enemmänkin kyse on shokeeraamisesta, erottumisesta massasta. Muutama vuosi sitten New Age oli tapa erottua. Keskustelin erään teekkarin kanssa verkossa ensin julkisesti, sitten yksityisesti ja lopuksi silmäkkin New Agesta ja kristinuskosta. Paljastui, että New Age oli hänelle joogaa, mietiskelyä, pyrkimystä henkiseen kasvuun. Alkuperäinen vakaumuksellinen vastakohta New Agen ja kristinuskon välillä purkautui.

JK: Mitä tulisi tehdä, jos kaveri kertoo saatananpalvonnastaan?

HL: Riippuu siitä, mitä kaveri kertoo. Aina kannattaa kuunnella ja ymmärtää sanoma, onko kyse esimerkiksi kapinasta vaikkapa uskonnollisia vanhempia tai kristittyä yhteiskuntaa vastaan vai jostain ihan muusta.

Mielentila

JK: Ovatko teekkarit henkisten ongelmien riskiryhmässä?

HL: Eivät ole. Teekkarit ovat tavallisia ihmisiä siinä missä muutkin. 12 000 ihmisen joukkoon mahtuu niin kaikenlaisia ihmisiä, teekkareita ei voi kokonaisuutena leimata riskiryhmään.

Tekniikan opiskelussa ei jouduta miettimään itseään, omaa suhtautumista asioihin, vaan asiat voi pitää etäisinä. Opiskelu ei siis edesauta minän tutkintaa ja sen opiskelua. Kannattaa hoitaa itseään ja harrastaa viestintää, esiintymistäittoa ja -varmuutta, lukea työpsykologiaa. Näitä taitoja ja oman minän tuntemusta

tarvitaan myöhemmin työtehtävissä, kun pitää tehdä kipeitä päätöksiä ihmisten johtajana.

YTHS:n tilastot kertovat, että mielenterveysongelmat ovat yhtä yleisiä kaikilla akateemisella opiskelijoilla, mutta teknisen alan opiskelijat käyttävät vähemmän tarjottuja palveluja kuin muut. Tämä johtuu varmaan itseilmaisun ja puhumisen vaikeudesta. Oma paha kannattaa pukea sanoiksi, se helpottaa.

JK: Ahdistavatko opinnot teekkareita? Jos ahdistavat, mikä lääkkeeksi?

HL: Opintojen lukkiutuminen on monimutkainen asia, johon ei ole yhtä patenttilääkettä. Puhuminen auttaa ja itse perusongelmaan voi olla useita ratkaisuja. Tällaisessa tilanteessa ihminen on kuvaannollisesti suossa kaulaansa myöten ja paroni Munchausenin temppu - nostaa itsensä tukasta ylös - ei onnistu. Ystävien avulla voi löytää sen, mistä klikkaa. Jos ystävät eivät kykene auttamaan, kannattaa kääntyä ammattiavun puoleen, esimerkiksi YTHS:n lääkärille puhuminen voi tuoda avun. Pappi on aina sellainen henkilö, joka kuuntelee aina eikä totea, että asia ei hänelle kuulu.

Jos opintoviikkoja ei tule, ihmisen energia saattaa kulua muualle kuin opiskeluun, seurustelu voi viedä voiton tenttiin lukemisesta tai ikävää poteva äiti haluaa nähdä lastaan jokaisena viikonloppuna. Toisaalta kyse voi olla myös kipinän puutteesta, ihminen on motivaatiomontussa, tekniikan viehätys katoaa useinkin opiskeluvuoden jälkeen. Aina tulee muistaa, että tutkinto on laaja-alainen ja työkenttä suuri. Ihmisen täytyy etsiä ja löytää oma alansa. Patenttiratkaisua näihin

ongelmiin ei voi kuitenkaan antaa.

JK: Mitä tulisi tehdä, jos huomaa kaverilla olevan ongelmia?

HL: Kannattaa kysyä, mikä painaa. Jos kaveri ei halua purkautua, ei pidä tuputtaa apuaan. Toisaalta kaveri voi jakaa surunsa tai pahan olon. Ilmapiirin tulisi sallia vapaa hengittäminen, ihmisten tulisi saada olla välillä väsyneitä tai happamia. Vanhoissa yhteisöissä hyvänä asiana oli toisten ihmisten tunteminen, välittömyys tuttujen kesken.

Aina kannattaa sanoa totuus, koska sormien läpi katsominen ei tee loppujen lopuksi hyvää kaverille, se ei ole kristillistä lähimmäisen rakkautta.

Loppusanat

JK: Mitä haluaisit sanoa Tietokillalle?

HL: Kolmella pääkaupunkiseudun korkeakoululla, HKKK, HY ja TKK, on menossa ammatti-etiikkaprojekti. Tarkoituksena olisi liittää ammattietiikan opetus pääaineen opetukseen. Opiskelijat voisivat tehdä aloitteen ja olla tässä asiassa moottoreina. Tietoteekkareiden tulisi pohtia tietotekniikan merkitystä ja sen soveltamisen etiikkaa. Jo opiskeluaikana olisi syytä pohtia tietotekniikan rakentavaa käyttöä ja sen rajoja, esimerkiksi tietosuojakysymyksiä. Samalla tulee pitää mielessä tietotekniikan vaikutus ihmisiin ja heidän välisiin suhteisiinsa.

Otapapit tavoittaa sähköpostitse: otapappi@hut.fi (Heikki Lindfors) tai Tarja.Mikkola@hut.fi. Kotisivu webissä <http://www.hut.fi/~otapappi/>

Oheisluetettavaa

Ristin Kilta, teekkareiden kristillisen yhdistyksen kotisivut, <http://www.tky.hut.fi/~rkilta/>

Raamattu vuoden 1992 käännöksenä verkossa, <http://www.funet.fi/pub/doc/bible/html/finnish/1992/>.

Suomen kirkot, <http://www.churches.fi/>. Suomalaiset kristilliset kirkot verkossa.

Elämän maja, digitaalinen aika-kauslehti elämästä, ihmisuhteista, kasvusta ja uskosta. <http://www.cs.tut.fi/~ira/lehti.html>.

Luettelo suomalaisista kristityistä sivuista, <http://www.netti.fi/~juhonov/sks.html>.

Ylioppilaiden terveydenhoitosäätiön (YTHS) sivut: <http://www.yths.fi>. Mielenterveysongelmien sivu <http://www.yths.fi/mielent.htm>.

Ylioppilaskunnan sosiaalisektori, <http://www.tky.hut.fi/~tky-sopo/>.

Nyyti ry, opiskelijoiden ennaltaehkäisevän mielenterveystyön järjestö, <http://www.helsinki.fi/jarj/nyyti/>.

Tove Jansson: Kuka lohduttaisi Nyytiä?

Museossa tuulee

Polyteekkarimuseo alkaa olla kohtapuoliin taas esiintymiskelpoisessa kunnossa tarjoten entistä enemmän ihmeteltävää - myös vanhemmille tieteenharjoittajille sekä ns. ikälopuille paskoille.

Polyteekkarimuseo? Mitä helvettiä? Mikä? Missä?

Pohjoismaiden suurin ja maailman paras - ja ainoa Polyteekkarimuseo.

Polyteekkarimuseo piti alunperin (= todella kauan sitten) sijoitettaman Polin suojiin. Nykyisessä museossa on nähtävillä silloisten museotalkoiden mainosjuliste. Museo avattiinkin Polin kellariin vuonna 1959. Teekkariyhteisön aloittaessa pian tämän jälkeen muuttonsa Otaonnelaan, joutui museokin liikkeelle. Museon uuden kodin oli määrä olla Dipolin Klondyke-salissa, mutta... Vuonna 1978 museo ehti olla pienen hetken päälafkalla. Tarkemmin sanottuna se oli avoinna kahdesti ennenkuin sen häätivät valtion tilintarkastajat.

Nykyinen museo avattiin viitisen vuotta sitten, Ylioppilaskunnan 120-vuotisen taipaleen juhlatilaisuudessa, JMT3:n alakerrassa entisen lämpökeskuksen (=pannuhuone) tiloihin. Koska moni projektisihteeri oli vuosien varrella uhonnut kuusikulmaisen lakkinsa syödä, jollei museo heidän toimikautenaan valmistu, oli heillekin sitten tarjolla pikkupurtavaa. Muutenkin avajaisia pidettiin kolmin kappalein. Kuluneina viitenä vuonna on havaittu kuitenkin joitain virheitä ja parannusehdotuksia.

Museon hoitokunta (eli apulaisintendentit ja ylipärintendentit) aloitti kevään

loppuessa museon viisivuotishuollosi kutsutun armottoman mylläämisen. Muutoksen pyörremyrsky iskettiin erityisesti museosalin ylempään näyttelytilaan, jonka katsottiin tarjoavan parhaat mahdollisuudet näyttelytilan laajentamiselle. Viisi vuotta sitten rakennetun esittelykokonaisuuden runko muuttui pienimuotoiseksi rakennusjätteeksi ja tilalle pystytettiin uudet, entistä ehommät (ja mustemmat) taustaseinät teräksisyyttään hillitysti hohtavine lasihyllyrunkoineen. Uudet lasihyllyt mahdollistivat aikaisempaa runsaamman esineistön tuomisen arkiston kätkeistä näytille. Tosin valaisun osalta on vielä pieni vihertävyysongelma, joka on tarkoitus ratkaista valaisuteknisesti.

Yläsalin hyllyillä on vielä vapaata tilaa, mutta tarkoitus on museon uusiin vihkiäisiin TKY125-juhlatilaisuudessa mennessä saada "aukot" täytettyä. Nyt hyllyjä kansoittavat jo lukuisat pytyt, pokaalit ja muut urheiluaiheiset kiertopalkinnot, joista

vanhimmat ovat vuosisadan alusta. Uskomattominta remontin aikana oli nähdä kuinka paljon aikoinaan uhrattiin vaivaa ja purnukoita erilaisten kisojen kunniaksi; on ollut osastojen välistä shakkiturnausta, 4x100 metrin viestiä, ammuntaa, uitia, jääpalloa, koripalloa, jalkapalloa osasto osasto osastoa tai teekkarit muita osakuntia (yliopiston sellaisia siis) vastaan... Joukossa on jopa kemistien vuosikurssien välisen yleisurheilukisan kiertopalkinto.

Myös yksi museon alatalan väliseinistä raastettiin auki ja siihen upotettiin "tötevyysvitriini". Henkilökohtainen suosikini tällä hetkellä. Tässä vitriinissä esille pääsevät tekniikan tohtorin hattu, Polyteekkari-museon maljakko, ikiteekkarin ketju, PTK:n merkit ja joukko lipputangon nuppeja.

Keskeisimmällä paikalla tässä tötevyysvitriinissä on luonnollisestikin TKY:n lipun genius - lipputangon nuppia koristava naishahmo. Neitomme on tosin kolhiutunut ja menettänyt jalkojensa alta maapallon, jonka taiteilija Valter Runeberg siihen alunperin sijoitti. (Nykyisessä

Tötevyysvitriini.

lipputangossa sijaitseva genius on kuitenkin aivan ehjä.) Geniuksen seurana ovat TY:n lipun tangossa ainakin lipun vihkimisen aikaan ollut leijona sekä TY:n tunnusta kantava tyylitellympi naishahmo maapalloineen. Lisäksi mukana on selvästikin Pyöreän Tornin Killan lipun koriste. Tosin Pyöreän Tornin Killalla ei ole vielä koskaan ollut lippua.

Vaativammilla paikoilla vitriiniä sijaitsee joukko ylioppilaskunnalle myönnettyjä mitaleita, lahjoja ja muita ystävyyden osoituksia. Esimerkiksi Helsingin kaupungin viiri saatiin teekkareiden Otaniemeen muuton yhteydessä. Alhaalla keskellä ovat esillä myös TKY:n, TY:n ja TF:n pienoisliput. Vitriiniin on lisätty kuvauksen jälkeen Väinö Aaltosen Aino-pienoisplatsas, jollaisia aikoinaan myytiin kylän rahoittamisen hyväksi.

Ikuisempia korjausprojekteja, jotka vielä syyskuussa ovat kesken, on vanhojen vitriinitekstien korjaaminen (Tietokiltaa EI kirjoiteta TIK) ja tekstien ruotsinnuttaminen. Vaikeampi pala on pränikkävitriinin sisällön kiltakohtainen tulkinta. Tälläkään hetkellä ei ole olemassa koottua tietoa siitä, mitä nämä kunkin killan ja muun yhteisön merkit ovat. Kunnia/ansio/virkailija/erikois/jotakinpräniskukkelit yms. Toiveena on löytää suomenkielisen osakunnan, TY:n, merkki-ohjesääntö vielä jostakin. Muussa tapauksessa vitriinissä oleva joukko TY:n präniköitä jäänee edelleen jonkinlaiseksi arvoitukseksi.

Remontin kunnianhimoisena sivutulokseksena on tarkoitus vihdoinkin saada tehtyä "Polyteekkarimuseo - museopäivystäjän opas". Vihkonen, jossa olisi päivystysvuoroon saapuvalla nuoremmalle tieteen-

Lisää tavaraa vuosien saatosta esillä

harjoittajalle museon käyttöohje. Alkaen valokatkaisijoiden naamioidun piilopaikan paljastamisesta ja esillä olevaan materiaaliin liittyvästä lisätiedosta.

Remontti on edennyt kutakuinkin suunnitellun aikataulun jäljessä, mutta ilman henkilövahinkoja. Vain yksi läheltä-piti -tilanne tavallisen hien, kysymysmerkkien ja yllättävien materiaali- tai työkalupuutosjaksojen lisäksi.

3m Polyteekkarimuseon apulaisintendentti

Ja mitä tulee siihen ikiteekkarin ketjuun, voivat nuoremmat tieteenharjoittajatkin viimeistään tässä vaiheessa huomata, ettei tämän kirjoittaja sentään niin vanha ole. Vielä.

Oheisluettavaa

Polinsuojiiin me saavumme taas - Teknillisen Korkeakoulun Ylioppilaskunta 125 vuotta. Ennakkotilattavissa osoitteesta <http://www.tky.hut.fi/Historia/>.

TKY:n verkkosivuilta löytyy kaikinlaista tietoa etujärjestötämme, suositellaan erityisesti nuoremmille polvilla. <http://www.tky.hut.fi/>

Samaisesta palvelimesta kannattaa tsekata kohta Teekkaritoiminta, <http://www.tky.hut.fi/Kulttuuri/>. Täältä löytyy myös museon omat verkko-sivut ja paljon paljon muuta.

Ossi Törrösen, kylän pitkäaikaisen isännöitsijän ja teekkari h.c:n jutut ja muistelmat ajasta tekkarien parissa, **Ossin lässyt**. Löytynee Otakirjakaupasta.

Wappulehdet Julkku ja Äpy, vuorovuositain. Julkku myös verkossa: <http://www.tky.hut.fi/~julkku>.

MILLENNIUM

Yksi psykopaatti ompelee ihmisten silmiä umpeen. Toinen pilkkoo naisia palasiksi. Kolmas harjoittaa yhden miehen inkvisitiota. Aivan tavallista tiistai-illan viihdettä Kolmosen uudessa sarjassa Millennium.

Millenium on suosittu Salaiset kansiot -sarjan luoja Chris Carterin uusi aikaansaannos. Sarja on pyörinyt kotimaassaan Yhdysvalloissa vajaan vuoden ja on ehtinyt toiselle tuotantokaudelleen. Suomessa sen esittäminen aloitettiin syyskuun alussa. Millennium kertoo entisestä FBI:n agentista, Frank Blackista, joka suojellakseen perhettään erosi palveluksesta ja muutti takaisin kotikaupunkiinsa Seattleen. Frankilla on kyky siirtyä sarjamurhaajien mieleen kokien ja tuntien saman, minkä murhaajatkin. Sarjan nimi viittaa paitsi vuosituhanen vaihteeseen, myös ryhmään nimeltään "The Millennium Group", joka koostuu entisistä poliiseista ja muista lainvalvojist. He yrittävät yksityisenä järjestönä taistella vuosituhanen vaihteen pahaa vastaan.

Worry

Millenniumissa sarjamurhaajat ja psykopaatit uhkaavat tavallisten ihmisten elämää. Vaikka ne ovatkin viihdeteollisuuden vakioaineistoa, on niiden muoto muuttunut viime vuosina. Henkisesti häiriintyneet eivät enää ole yhteiskuntaa ulkopuolelta

uhkaavia poikkeuksia, vaan osa sitä. Vaara uhkaa sisältäpäin, eikä mikään ole turvassa. Väkivalta on lisääntynyt ja tullut osaksi arkipäivää.

Televisio on käyttänyt väkivaltaa pitkän aikaa viihteenä. Yleisö on turtunut. Se mikä riitti järkyttämään katsojia 30 vuotta sitten ei enää pure. On lisättävä raakuutta ja julmuutta. Viihde maailman moraali pitää nykyään jopa murhaa hyväk-

Frank Black

syttävänä ja arkipäiväisenä, joten rikollisen on oltava entistä hirviömäisempi, jotta katsoja tuntisi jotain ja tarina tehoaisi.

Angst (tuska, ahdistus) on muotia. Sarjan pitää olla synkkä ja pelottava, jotta se olisi suosittu. Vaikka Millennium estetisoikin

pelkoa ja kauhua, väkivaltaa ei esitetä kiehtovana tai viihdyttävänä. Itse asiassa murhaajan tekoja ei näytetä, mutta sen sijaan esitetään teon tulokset realistisen rumina.

Televisio heijastelee ympäröivää arkitodel-

lisuutta. Rikollisuus on jatkuvassa kasvussa. Väkivallasta on tullut osa elämää. Sodomasokismi on tuonut tuskan ja kiduttamisen osaksi ihmisten sek-

suaalisuutta. Monien mielestä ihmiskunta on degeneroitunut. Moraalittomuus johtaa ihmiskunnan tuhoon. Ihmiset pyrkivät saamaan nautintoa aina vain voimakkaimmista tunnekokemuksista. Erilaiset tietoisuuteen vaikuttavat huumaavat aineet ja perversiot yleistyvät.

Wait

Kantavana teemana Millenniumissa on maailmanlopun odotus. Vuosituhannen vaihde lähestyy ja sen mukana ihmiskunnan tuho. Psykopaatit sarjamurhaajat ovat vain ennusmerkkejä länsimaisen yhteiskunnan rappiosta.

Ajatus maailmanlopusta on hyvin vanha. Ihminen on aina tiennyt oman kuolevaisuutensa, joten on luontevaa olettaa, että myös ympäröivä maailma kuolee aikanaan. Skandinaavisessa mytologiassa maailmanloppua kutsutaan Ragnarökiksi, jota edeltää vihamielisten demonien lisääntyminen ja kaaos. Jumalat joutuvat taistelemaan hirviöiden ja jättiläisten kanssa. Tässä taistelussa maailma tuhoutuu, mutta sitä suraa uusi aikakausi ja elämä alkaa uudelleen.

Monissa vanhoissa kulttuureissa on syklinen maailmankuva, jossa vanhan maailman tuhoutuminen ja uuden syntyminen seuraavat toisiaan säännöllisissä jaksoissa. Länsimainen maailman-

kuva on tästä poiketen lineaarinen. Tunnetuin maailmanlopun kuvaus linee Johanneksen Ilmestys Raamatussa. Maailma tuhoutuu viimeisellä tuomiolla, jonka jälkeen luodaan uusi taivas ja maa, jonne pääsevät

Catherine Black

vanhurskaat ikuisen elämään. Epäjumalanpalvelijat, murhaajat ja huorintekijät heitetään tuliseen järveen. Tämä kuvaus on usein pohjana erilaisissa maailmanlopun odotukseen perustuvissa tarinoissa. Monet jopa näkevät Ilmestyskirjan ennusmerkkejä ympäristössään, vaikka monet näistä merkeistä liittyvät voimakkaasti kyseisen kirjoituksen syntyajankohtaan ajanlaskumme alun ensimmäisinä vuosisatoina.

Tuomiopäivän profeettoja on aina ollut. Erityisesti vuosisadan vaihdetta lähestyttäessä heidän määränsä kasvaa. Tässä taustalla on ihmisten viehtymys tasalukuihin. Niinpä vuosituhannen vaihe vaikuttaa merkittävältä ajankohdalta, vaikka se on lähes täysin satunnaisesti valittu ajanhetki.

Who Cares?

Milleniumin alkutunnuksen viimeinen kysymys on hyvä lähtökohta poh-

dittaessa sarjan maailmankuvaa ja todellisuutta. Kuka välittää? Kuka kantaa huolta?

Ihmiset ovat vieraantuneet toisistaan. Maailmassa on paljon välinpitämättömyyttä. Asia ei minulle kuulu. En halua sekaantua. Viranomaiset hoitakoon ongelmat. Kaupungeissa ihmiset asuvat omissa kopeissaan yksinäisinä kivimuurien eristäessä heidät. Turvattomuuttaan helpottaakseen he rakentavat lisää muureja. Ihmiset pelkäävät toisiaan.

Millennium kuvaa joukkoa ihmisiä ja etenkin erästä ihmistä, joka välittää. Frank ei sulkeudu taloonsa, vaikka hän kokee päivittäin karmaseivia asioita. Hän tietää, että pahuus ei poistu sulkeamalla se oman pienen turvallisen maailman ulkopuolelle. Jos näin tekee, ei enää koskaan pysty poistumaan suojamuriensa sisältä. Turvapaikasta on tullut vankila.

Milleniumin maailmankuva on lohduton. Pahuus hallitsee maailmaa. Sankareina on pieni joukko tavallisia ihmisiä, jotka taistelevat pahaa vastaan, koska heillä ei ole muuta vaihtoehtoa. Mikään ei ole turvassa. Odotettavissa ei ole onnellista loppua.

Mutta mukana on myös toivoa. Niin kauan kun on olemassa ihmisiä, jotka eivät anna periksi, on myös olemassa mahdollisuus parempaan huomiseen.

Miksi ihmiset katsovat tällaisia sarjoja?

Eikö arkipäiväinen todellisuus sotineen ja onnettomuiksineen ole tarpeeksi lohdutonta? Kysymykseen on vaikea antaa

yksiselitteistä vastausta. Kenties osasyynä on sarjan tapahtumien julmuus, joka on niin äärimmäistä, ettei sellaista vielä onneksi jokapäiväisessä elämässä kohtaa. Tavallaan se on muistutus, että asiat voisivat olla pahemminkin. Kyseessä on myös

Jordan Black

eräänlainen katharsis, keino purkaa omaa ahdistustaan. Minulle Millennium on hyvin toteutettu ja laadukas sarja, joka herättää pohtimaan erilaisia asioita.

Juha Autero

Oheislukemista

Milleniumin virallisilta verkkosivuilta löytyy episode guide, tarinoita näyttelijöistä, sarjan taustoista ja monesta muusta asiasta. <http://www.foxworld.com/millnium/>.

Sukellus Dean R. Koontzin

Kun tulee puhe kauhukirjallisuudesta, nimi Stephen King nousee nopeasti huulille. Mikäli muita nimiä ei ilmene, puhuja on selvästi harrastelija. Eräs nimistä, joka voisi nousta Kingin jälkeen on Dean R. Koontz.

Koontzin kirjat liikkuvat kauhun lisäksi fantasia- ja scifissä. Usein kauhua aiheuttaa joku teknisen kokeen tai laitteen aiheuttamana poikkeama luonnossa. Kauhun kokee yleensä yksi päähenkilö, joka joutuu kantamaan taakan yksinään, mutta nousee samalla vahvaksi hahmoksi tuhoten tai poistaen kauhun aiheuttajan.

Valitettavasti Koontzin kirjat ovat sikäli helppoja, että lukija voi olla varma lopputuloksen onnellisuudesta. Tavat päästä sinne kuitenkin vaihtelevat kirja kirjalta ja lukijoiden likainen mielikuvitus saa töitä miettiessään, mitä olisi käynyt, jos paha olisikin voittanut.

Tässä artikkelissa tutustutaan Bookstudion julkaisemiin halpoihin pökkareihin, joita myyvät muun muassa R-kioskit. Kirjat ovat paperiselkäisiä sivumäärän vaihdellussa 200 ja 500 sivun välillä. Hinta on yleensä 39 markkaa ja 19 markkaa tarjouksessa.

Aaveet

Pienen ja syrjäisen paikkakunnan lääkäri saapuu pikkusiskonsa kanssa kotiin, mutta kaupunki on hiljainen ja kuollut. Kaikki kaupungin asukkaat ovat kuolleita tai kadonneita. Ruumiit ovat oudosti turvonneita, mutta yhä lämpimiä. Mitä on tapahtunut?

Aaveet on yksi parhaita sarjassa julkaistuja romaaneja. Jännitys on alati läsnä, kun pikkukaupungissa tapahtuu outoja asioita. Lukijaa johdetaan harhaan ja samalla silmukka kiristyy päähenkilöiden kaulan ympärillä. Vaihtoehdot syyllisestä vaihtelevat terroristeista hermokaasuun ja kulkutautiin. Todellisuus on aivan jotain muuta.

Päähenkilöinä on kaupungin nuori naislääkäri, hänen pikkusiskonsa ja kaupunkiin kutsutun poliisi-partion johtaja. Uhka on aluksi muodoton ja etäinen, mutta muuttuu tapahtumien kehityksessä kohti henkilökohtaisempaa hahmoa ja luo näin vastavoiman näille ihmisille. Lopussa tekniikka astuu kehään ja romaani saa onnellisen lopun.

Naamio

Lapsettoman pariskunnan adoptioanomus on vetämässä, kun talossa alkaa tapahtua kummia. Talosta kuuluu pauketta, jota aluksi luullaan ikkunaluukkujen aiheuttamaksi, mutta jolle ei ala löytyäkään järkevää selitystä. Samalla vaimo alkaa nähdä painajaisia, jotka pyörivät murhien ympärillä.

Pariskunta saa muuta ajateltavaa, kun lähistöllä loukkaantuu tyttö ja joutuu sairaalaan. Tytöllä ei ole menneisyyttä, ei perhettä, ei muistuja, ei yhtään mitään. Vaimon hoivavietti saa vallan ja hän alkaa pitää työstä huolta. Painajaisia alkaa olla myös valveilla harhänäkyinä.

Vaimo näkee useiden tuntemattomien äitien ja tyttärien taisteluja, joissa tytär kuolee väkivaltaisesti äidin puolustaessa itseään. Nimet ja näkymät painajaisissa viittaavat samaan seutuun, mutta eri aikoihin. Tyttöä hypnotisoitaessa alkaa alitajunnasta purkautua samoja henkilöitä kuin vaimon painajaisissa.

Romaani on perinteisempää kauhua, kyse on vain nykyiselle tieteelle selittämättömistä asioista ja sattumien summasta. Juoni kulkee kahdella tasolla: toisella eletään normaalia aikaa ja elämää ja toisessa poraudutaan hypnoosin avulla tytön elämään ja alitajunnan muistoihin. Ratkaisu on toimiva ja lukija pysyy otteessaan tappiin saakka.

Pelon kasvot

Tällä kertaa päähenkilö tummemmalta puolelta, mies joka luulee olevansa yli-ihminen Nietzcheläisessä hengessä. Hän murhaa ihmisiä kuin viljelijä niittää kauraa. Vastavoimaksi nousee selvännäkijä, joka on suorassa televisiolähetyksessä haastateltavana ja näkee silloin yhden julman murhan.

Päähenkilö kokee selvännäkijän tietysti uhaksi, koska tämä tietää ja näkee murhaajasta niin paljon. Tästä seuraa perinteinen hyvän ja pahan ottelu, jossa armoa ei anneta eikä pyydetä.

Kirja on paremminkin jännitystä kuin kauhua. Koontz hallitsee kyllä jännityksen kasvatuksen ja pidon, mutta kirjasta jää jotenkin mekaaninen välimallin maku suuhun. Ainoa poikkeava asia on selvännäkökyky ja sitäkään ei käytetä muuta kuin tukevana tekijänä takaa-ajon rakentamiseksi.

suomennettuun tuotantoon

Pakopaikka

Pariskunta joutuu heti kättelyssä auto-onnettomuuten vuoristotiellä ja mies kuolee kliinisesti jäiseen virtaan. Hänet saadaan kuitenkin pelastettua ja kuljetettua sairaalaan, jossa hänet elvytetään. Hän oli kuolleen melkein tunnin. Tässä operaatiossa avautuu kuitenkin yhteys johonkin pahaan.

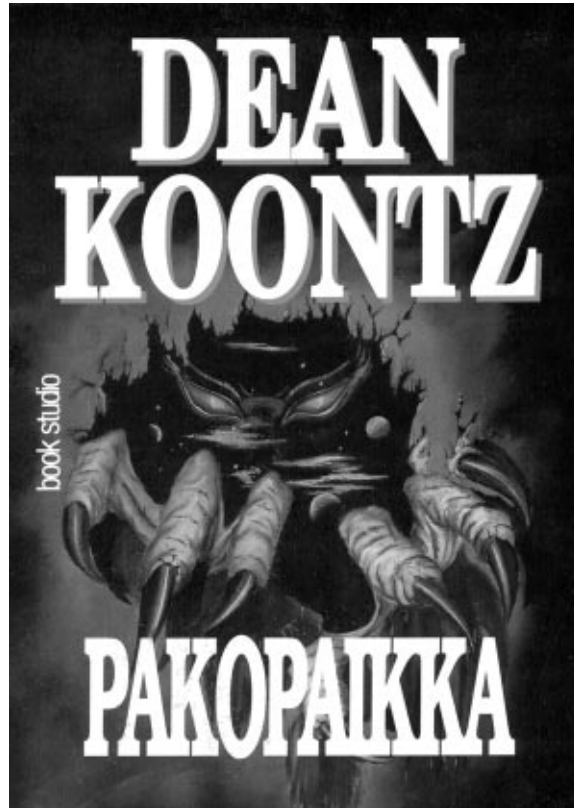
Mies alkaa nähdä asioita välillä tuntemattoman ihmisen silmin. Hän näkee käsittämättömiä raakuuksia, mutta linkki toimii toiseenkin suuntaan ja paha poika näkee miehen vaimon ja kiinnostuu. Tästä seuraa jatkuvasta kohoavaa jännitystä ja lopulta taistelu hyvän ja pahan välillä.

Kirja pyörii tiukasti pariskunnan ja pahuuden välillä, linkin molemmin puolin. Soppaan heitetään mukaan myös miehen elvyttäneen lääkärin henkilökohtaiset murheet ja vyyhteä riittää purettavaksi useita kymmeniä sivuja. Tätä ennen kuitenkin jännitys nousee tasaisesti ja kirjaa ei pysty heittämään käsistään ennenkuin se on ahmittu kokonaan.

Näkijä

Kirjan päähenkilö on taas selvännäkijä, joka toimii poliisin avustajana "Viiltäjänä" tunnetun psykopaatin kiinniottamiseksi. Kun verkko alkaa kiristyä Viiltäjän ympärille, selvännäkijä huomaa kauhukseen, että hän on samassa verkossa.

Selvännäkijän ja Viiltäjän välillä on muukin yhteys kuin selvännäkö. Lapsuuden kauhut rynnivät selvännäkijän mieleen ja tilanne on karata käsistä. Romaani kulkee eteenpäin kolmella tasolla, yksi on nykyinen tilanne, jossa kulkee tilanne, toinen on selvänäkö, joka nostaa jännitystä ja kolmas on takaumat, jotka yrittävät selvittää miksi tilanteeseen

jouduttiin. Lopuksi kaikki nivotaan yhteen ja lukija ei voi muuta kuin kääntää sivuja, jotta kiusaava jännitys loppuisi ja ratkaisu selviäisi.

Kirja muistuttaa Pelon kasvoja, mutta toimii huomattavasti paremmin, johtuen luultavasti tuosta kohtalon-yhteydestä Viiltäjän ja selvännäkijän välillä. Kirjaa ei tahdo laskea käsistään ennenkuin viimeinenkin pisara verta on vuodatettu ja oikeus on voittanut.

Yleistä

Koontzin kaikkia kirjoja leimaa

sama teema. Päähenkilö joutuu syyttä suotta kasvo- tusten pahan kanssa, joutuu taisteluun ja voittaa. Samalla yleensä päähenkilö ja muut havaitsevat keskinäisten ongelmiansa olevan mitättömiä verrattuna kaikkeen siihen kauheuteen mitä maailmassa on.

Kirjoja voisi siis syyttää sikäli helpoiksi, koska lukija tietää aina, että kirjan lopussa hyvä voittaa pahan tapahtuipa välillä mitä tahansa. Onneksi kaikki ei ole aivan niin yksioikoista. Hyvän voitto ei ole helppo ja matka on raskas. Tämä näkyy yleensä siinä, että hyvän puolesta taistelevien rivit harvenevat, kunnes jäljellä ovat neuvoikkaimmat ja onnekkaimmat. Vasta sitten on käänteen aika.

Oheisluettavaa

Frederic Brown: Täältä ikuisuuteen, Äänetön huuto
Philip Margolin: Mennyt mutta muistoissa
Margaret Millar: Kuin enkeli, Rautaportti

Janne Kalliola

Dreddin maailma

Eletään vuotta 2100, maailma on tuhoutunut Yhdysvaltain viimeisen presidentin, Robert L. Boothin, aloittamassa ydinsodassa muutamaa erillistä saareketta lukuun ottamatta. Näissä kaupunkivaltiossa elää koko ihmiskunta tiukasti pakattuna. Järjestyksestä vastaavat tuomarit, joista kovin on Joe Dredd. Nämä miehet ja naiset ovat lapsuudestaan saakka kouliutuneet lain valvojiksi ja jakajiksi.

Tuomarit ovat poliiseja, tuomitsijoita ja rankaisijoita, tarvittaessa myös teloittajia. Kuten Dredd osuvasti toteakin: "Minä olen laki". Tässä riittääkin työ-sarkaa, sillä Megacity 1, joka kattaa Yhdysvaltain itä-rannikon ja jossa asuu 800 miljoonaa ihmistä, riutuu työttömyyden kourissa. Työttömyydestä ja toimettomuudesta sikiää typeriä harrastuksia (nenän kasvatus, kananmunien pukaus), äärimmäisyyksiin vietyjä kilpailuja (ahmiminen), erikoisuuden tavoittelua (rumuus) ja mitä erilaisempia rikollisia. Tuomareita vastassa ovat olleet robotit, mutantit, läskilliiga, ulkoavaruuden oliot, rajoituksena vain mielikuvitus.

Tässä maailmassa, jossa epätoivo ja olemisen sietämätön keveys iskevät

kättä, tuomarit Dredd etunenässä jakavat lakia ja ylläpitävät järjestystä yleensä kovin ottein. Rangaistukset vaihtelevat muutamasta kuukaudesta elinkautiseen eristykseksi ja mikäli rikollista ei saada muuten kiinni, hänet ammutaan.

Joskus jopa tuomari saattaa hairahtaa rikoksen poluille, kuten teki myös Joe Dreddin veli Rico. Ricon kiristettyä rikollisia ja lopulta tapettua yhden uhreistaan, Joe teki mitä laki vaati ja pidatti veljensä. Tuomio on 20 vuotta pakkotyötä Jupiterin kuussa Titanilla, sopeutettuna elämään pakkasessa ilman ilmakehää.

Koko Dredd-sarjakuva on julmaa pilaa amerikkalaisesta yhteiskunnasta ja sen viemisestä äärimmäisyyksiin. Kaikki, aivan kaikki, on kaupan ja jos joku asia ei miellytä, turvaudutaan aseisiin. Koska kansalaiset käyttävät kovia otteita, tuomareiden on pakko vastata samalla mitalla ja väkivallan kierre on valmis. Tätä kierrettä lietsoo vielä kanssaihminen apaattisuus kaikkea kohtaan ja suuri turhautuneisuus ihmisten keskuudessa. Kun sopaan lisätään aseiden helppo saatavuus, niin

räjähtävä keitos on valmis.

Koska viha elää ihmisten keskuudessa syvässä, ei tarvita montaakaan pientä asiaa, jotka ovat pielessä muutaman ihmisen mielestä, ja kaksi korttelia saadaan lietsottua sotaan keskenään. Tätä tunteenpurkausta jatkuu niin kauan, kunnes tuomarit saapuvat paikalle ja saavat tilanteen tasaantumaan. Sotijoita odottaa yleensä elinkautinen eristyksessä.

Dreddiä julkaisee suuressa maailmassa lehti 2000AD, josta löytyy myös muita tulevaisuuden visioita, kuten esimerkiksi Halo Jones. Suomessa Dreddiä on julkaistu kolme eri kertaa. Ensimmäinen yritys oli vuosina 1984-1985, jolloin julkaistiin kaikkiaan 15 numeroa lehtenä. Tämä sarja on sangen harvinainen ja se sisältää parhaita Dreddejä, kuten matka halki kirotun maan, Calin valtakausi ja Judge Death.

Vuonna 1993 julkaistiin Dreddiä myös sarjakuvalehtenä, mutta tämän sarjan taso ei ole lähelläkään vanhempaa lehteä. Lehtien lisäksi Dreddiä julkaistaan albumeina, tällä hetkellä niitä on olemassa vähän yli 20 kappaletta. Albumeissa on laadukkaita sarjoja, kuten tuomarilapsen etsintä, kirottu maa ja Calin valtakausi uusintana. Lehdet ovat värillisiä ja albumit mustavalkoisia.

Artikkelin kuvitus on albumista 22: Kirottu maa 1.

Janne Kalliola

Oheislukemista:

Judge Andersson, Dreddin kanssa seikkaillut nais-PSI-tuomari.

Halo Jones, erilainen tulevaisuuden visio tavallisen pulliaisen silmin.

Alkorytmin haastateltavana on tällä kertaa fetisti, ihminen, jolle jotkut asiat tai esineet ovat seksuaalisesti merkittäviä. Haastattelu on tehty internetin välityksellä ja haastateltavan pyynnöstä emme kerro kuka tai mistä hän on emmekä myöskään paljasta kuinka saimme häneen yhteyden. Tässä artikkelissa häneen viitataan sanalla "Fetisti".

Fetismin määritelmä sivun alalaidassa on saatu haastateltavalta, tarkempia tietoja lähteestä ei ole. Sen julkaiseminen oli ehtona haastattelun julkaisemiselle. Tämän sivut kuvat ovat saatu haastateltavalta ja niitä on käsitelty jonkun verran, että niistä saadaan painokelpoisia.

Janne Kalliola

Henkilö

Janne Kalliola: Kuvaile itseäsi.

Fetisti: Olen, ainakin päällisin puolin, keskiverto nuori mies. Ikää on 24 vuotta ja olen akateeminen opiskelija pääkaupunkiseudulla, koulu ja opiskelun suunta jääköön nyt mainitsematta.

Muutama suhde minulla on ollut, kaikki vastakkaiseen sukupuoleen, tällä hetkellä olen kuitenkin

kin vapaana.

JK: Minkälainen on fetisismi?

F: Minulle fetismi on fetistisiä vaatteita, ei niinkään esineitä tai tekemistä. Vaatteilla tarkoitan nyt lähinnä vaatteiden materiaalia, kuten kumia tai nahkaa, myös muovi menee. Näiden lisäksi nautin kaikenlaisten kiiltävien vaatteiden, kuten vaikkapa nylonin tai silkkin, katselusta. Mutta kumi ja nahka antavat erityisen tunteen, kun niitä pitää itse.

JK: Miten huomasit fetisismi?

F: Olin varmaankin yläasteiässä niihin aikoihin. Yksi kavereistani oli onnistunut näpistämään Tabun, tämän suomalaisen pornolehden, joka "erikoistuu" kaikenlaiseen poikkeavaan seksuaalisuuteen. Tässä lehdessä oli

artikkeli naisista, jotka nauttivat pukeutumisesta kumiin. Kun selailin lehteä, jokin sen artikkelin kuvissa naulitsi minut lukemaan koko jutun. En nyt enää muista, mitä siinä sanottiin, mutta ne kuvat tekivät vaikutuksen. Pyysin lehden lainaksi jollakin tekosyyllä ja tutustuin kuviin paljon tarkemmin. Jokin selittämätön niissä kiehtoi ja antoi pontta teini-ian fantasioille.

Seuraavan kerran törmäsin kumivaatteisiin ollessani lukiossa. Kotikuntani kirjastoon tulee Tähtivaeltaja, jossa oli kerran juttu kumivaatteista. Sitä en tiedä vielä, mitä se juttu siellä teki, mutta siinä oli muutamia kuvia ja mikä tärkeintä, parin kumiin keskittyneen lehden nimet: <O> ja Skin Two. En kuitenkaan voinut vielä alaikäisenä tilata mitään tuollaisia ja muutenkin lehtien kanssa olisi varmaan ollut ongelmia kotipuolella, joten asia hautautui taasen.

Kun kirjoitin ylioppilaaksi, sain lahjaksi matkalahjakortin. Päätin lähteä Lontooseen kolmen ystäväni kanssa. Tässä vaiheessa muistin Tähtivaeltajan ja kävin etsimässä sen käsiini kirjastossa. Otin nuo lehtien nimet ylös. Lontoossa etsiskelin näitä lehtiä sivutoimisesti samalla kun vaelsimme turistikohteesta toiseen.

Lopulta löysin lehden, jossa oli kannessa nainen kumiin pukeutuneena. Ostin sen ja yhden toisenkin, kumpikaan ei kuitenkaan ollut Tähtivaeltajassa mainittuja, vaan Shiny-kustantamon lehtiä. Kun kaverit olivat jossain kiertelemässä, selailin lehdet läpi ja löysin muutamia kumikauppojen mainoksia. Piipahdin yhdessä ja vähärahaisena ostin ainoastaan kumiset alushousut.

Nuo lehdet ja housut säilyi-

Fetismi

Tutkimusten mukaan fetismi kehittyi aikaisin, neljänteen tai viidenteen ikävuoteen mennessä. Fetismi ei ole tietoinen valinta, vaan se on osa lapsen kehittyvää psyykettä. Fetismi ei ole myöskään biologista tai geneettistä, eli perintötekijöillä ei ole mitään tekemistä fetismin kehittymisen kanssa.

Fetismin muodostumiseen vaikuttaa varhaisen lapsuuden kasvuympäristö ja tapahtumat perheen piirissä. Siihen vaikuttaa suuressa määrin vanhempien asenteet kehoon, lapseen, hyväilyyn, ruumiin toimintoihin ja seksiin yhdistettynä kanssakäymiseen lapsen kanssa.

vätkin ainoina fetismin kappa-
leina, kunnes tulin Helsinkiin
opiskelemaan. Opin nopeasti
paikallistamaan alan liikkeit täältä
ja nyt minulla onkin kohtalainen
kokoelma sekä vaatteita että
lehtiä.

JK: Millainen on kokoel- masi?

F: Minulla on ne Lontoosta
ostetut pikkuhousut, parit shortsit,
joissa toisessa penistuppi, T-paita,
poolo, pitkät housut, minihame,
pitkät sukat ja sukkanauhavyö,
pitkät ja lyhyet hansikkaat ja
kolme naamiota, yksi avoin, yksi
silmänreillä ja yksi kissanaamio.
Sitten on yhdet korkeakorkoiset
nahkasaappaat, muovinen lahkeen-
ton läppähaalari, muovinen hame
ja perätulppa. Kaikki ovat mustia
paitsi yhdet shortsit ja hameet ovat
keltaisia ja läppähaalari sininen.

JK: Mitä hankit seuraa- vaksi?

F: Olen
viime aikoina
kiinnostunut
enemmän ja
enemmän vallan
näyttämisestä
vaatteiden
avulla, joten

ajat-
telin
hankkia
ratsastus-
saappaat ja soti-
laalliset housut.
Tarkempaa ideaa ei

vielä ole, pitänee käydä kierte-
lemässä kauppoja.

JK: Miten hyvin vaatteita saa Suomesta, mistä ja kuinka paljon tulee maksaa?

F: Suomessa on kohtalaisen
hyvä tilanne, kun Sin City avautui
pari vuotta sitten. Sitä ennen
kumia sai ainoastaan Kalliosta,
jossa piti mennä tällaiseen pieneen
koppiseksikauppaan, jossa vaat-
teet olivat laatikoissa. Sin Cityssä
voi sovittaakin, mutta vastaavasti
vaatteet ovat kalliimpia. Toinen
paikka on Sörnäisissä, RVG-
import, jossa on laajat valikoimat
tanskalaisen Latexan asuja. Mui-
takin toki löytyy. Yleensä jokai-
sessa seksiliikkeessä on joitakin
asuja, mutta asiaan vakavasti suh-
tautuvia liikkeitä on vähemmän.

Tuommoinen perusvaate,
esimerkiksi käsine- tai sukkapari,
pikkuhousut tai perusnaamio,
maksaa noin 200 markkaa ja siitä
lähdetään ylöspäin. Keskihinta on
siinä 500 markan pintoja ja yläraja
pyörii jossain 1500 markassa. Jos
haluaa kohtalaisen asukokonai-
suuden, siihen menee ainakin
tonni, yleensä enemmän. Asujen
lisäksi tulee lisähintaa talkista,
jonka avulla puvut saa päälle, ja
kiillotussuihkeesta, jota käytetään
ennen juhliä, jotta saadaan pukuun
loistoa.

Kumivaatteet eivät ole ikui-
sia, niitä joutuu paikkaamaan tai
jopa hylkäämään. Yleensä vaat-
teissa on ainakin yksi kynnenjälki.

Elämä fetistinä

JK: Miten fetismisi ilmenee normaalissa elämässä?

F: Niille, joille en siitä halua
tietoa välittää, eivät huomaa
mitään kummallista. Muu-tama
laatikko asunnossani on aina
suljettuna yhdessä

kaapissa, joka sekkin on aina kiinni.
Tässä ei ole mitään erikoista
vieraan silmin, ei kukaan kaap-
piensa sisältöä avoimesti huuda
julki. Kahdesti olen fetismini
paljastanut tyttöystävälle,
ensimmäinen lähti mukaan
fetismiin toden teolla ja seksi ei
ole koskaan ollut yhtä nautin-
nollista kuin silloin. Suhde päättyi
kuitenkin aikanaan, tosin muista
systä. Juttelemme silloin tällöin
edelleenkin ja hän on pysynyt
kumin ystävänä. Toinen tyttö-
ystäväni taas katkaisi välit saman-
tien kerrottuani asiasta, siitä jäi
vähän paska maku suuhun.

Itselleni fetismi on jatkuvaa
nautintoa, kun kulkee ulkona.
Melkein aina näkökentässä on
joku, jolla on nahkasaappaat, pitkä
nahkatakki tai kiiltävät nylon-
farkut. Nykymuodin mukaiset
paksupohjaiset kengät tosin ovat
karsineet naisellisten kenkien
määrää katukuvassa. Odotan
innolla talvea, jolloin naiset
siirtyvät taas saappaiden käyttöön.

Myös naisten kiinteät
takamukset kireiden housujen alla
tai jonkun ratsastajan saappaat
vievät huomioni helposti.
Nykyään musiikkivideoissa alkaa
näkyä entistä enemmän fetistisiä
vaatteita ja esineitä. Fetismi on
minulleeräänlainen jatkuvan
kiihotuksen lähde.

JK: Käytätkö vaatteitasi ns. arkisin?

F: Joskus, kun siltä tuntuu,
saatan laittaa kumishortsit jal-
kaani katuvaatteiden alle, mutta en
muuta. Jos kumin päällä on
paljon vaatteita, tulee
helposti kuuma,

hikoiluttaa ja alkaa kutittaa. Joskus pidän perätulppaa enkä muuta. Silloin on mukava istahtaa ja nousta ylös vähän väliä.

JK: Miten fetismi vaikuttaa seksielämään?

F: Se antaa siihen oman lisävärinsä. Pystyn nauttimaan "normaalista" seksistä samalla lailla kuten kaikki muutkin, ei siinä mitään. Mutta jos minä ja partneri olemme pukeutuneet kumiin, sitä jatkaa ja jatkaa vaikka loputtomiin. Siinä on sellainen vivahde-ero, jota on vaikea kuvailla sanojin. Se on vain koettava.

JK: Miten fetismi on muuttanut elämäsi?

F: Paha sanoa, kun en tiedä millaista elämä olisi ilman fetismia. Seksi jo käsiteltiin äsken, mitä sitä sanoisi...

Olen luultavasti keskimääräistä ihmistä vapaampi käsityksissäni, erityisesti seksin alueella. Niin pitkään kun kaikki aktiini osallistuvat tietävät mitä tekevät ja hyväksyvät sen, minun puolestani homma on OK. Tämä määritelmä sulkee pois mm. lapsi- ja eläinseksin, joita en ymmärrä. Tuskin menisin miehen kanssa muhinoimaan, koska koen olevani hetero, mutta en välitä vaikka tyttöystäväni tai tuleva vaimoni olisi bi.

Kaikki maailman fetistit, yhtykää

JK: Onko fetisteillä jotakin yhdysnuoraa toisiinsa?

F: Suomessahan toimii Kinky Club, joka kokoaa kaikki fetismin lajit alleen. Se järjestää muutamat juhlat vuoteen ja jul-

kaise lehteä "Kinky!". Samanlaisia puljuja on sitten muissa maissa, Englannissa eniten. Sitten on tietysti internet, jossa tulee surfattua webissä ja puhuttua ircissä. Sieltä löytyy fetismin koko kirjo.

JK: Millaisia nuo juhlat ovat?

F: Juhlissa on pukukoodi, eli sinne pääsee vain fetistisesti pukeutuneet ihmiset sisään. Yleensä tilassa pauhaa musiikki ja ihmiset juovat olutta. Ero tavallisiin juhliin on käytöksessä. Ihmiset juttelevat niitä näitä, välillä toinen puolisko pariskunnasta sidotaan kiinni penkkiin ja raipataan, joku voi ottaa suihin, vessassa naidaan. Kaikkea maan ja taivaan väliltä tapahtuu, mutta aina osapuolien suostumuksella.

Eniten tapahtumia on selvästi Englannissa, tai pareminkin Lontoossa. Kävin siellä viimeksi alkukesästä, ostin vaatteita ja bailasin muutamissa bileissä. Tunnelma on muuta toista kuin koto-Suomessa, kansaa on valtavasti ja kaikki kumissa tai nahassa. Tällainen pukeutuminen taitaa olla osittain muoti-ilmiö, mutta toisaalta saarivaltakunnalla on pitkät perinteet aina maailmansodista lähtien. Säästän taas matkaa varten.

Valta, leikki & valtaleikki

JK: Miten suhtaudut alistamiseen?

F: Alistuminen ja alistaminen on ihan kivaa, kun molemmat ovat mukana hieman kieli poskessa. On mukava välillä nuolla saappaita ja välillä nuolettua niitä. En kuitenkaan voisi olla jatkuvasti joko alistuva tai

alistaja, koska en välitä valta-leikeistä siinä mittakaavassa. Jotkut parit ovat taas tosi onnellisia, kun nainen komentaa ja mies tottelee. Jokaiselle makunsa mukaan.

Alistamiseen liittyy yleensä myös piiskaus, spanking, joka ei ole kolahtanut ollenkaan. Olen kyllä joskus seurannut juhlissa, kun jotakuta vedellään raipalla takamuksille, mutta ei se ole iskenyt. Minulla kipuu heti ajatukset pois seksistä ja muusta kiihottavasta. Toiset taas nauttivat kuin pienet eläimet.

JK: Eikö tuollainen piiskaus vahingoita ihmistä?

F: Ei, jos sen osaa tehdä oikein ja huolella. Yleensä ihmiset lyövät pakaralihakseen, koska siinä on eniten lihaa luiden suojana. Alistaja ja alistuva sopivat kuinka monta lyöntiä saa antaa ja minne. Näissä leikeissä, samoin kuin alistamisessa ilman piiskausta, on aina turvasana, jonka sanomiseen koko homma loppuu. Tällöin sanoja tuntee olonsa turvattomaksi tai epämukavaksi ja vetäytyy pelistä. Piiskauksessa ei isketä tietystikään sellaisiin paikkoihin, joita ei voi peittää, eikä arkkoihin paikkoihin, kuten nivusiin tai kaulaan. Piiskaaminen

on oma taitteen lajinsa siinä missä muutkin fetismit ja jos haluat tietää tarkemmin, voin kyllä etsiä alan harrastajan. Yleensä spanking-väkeä löytää irc-kanavalta #bdsm.

Lähiöheimot

JK: Liittyvätkö lävistykset ja tatuoinnit fetismiin?

F: Osittain kyllä. Suurella osalla fetistejä on lävistyksiä, tatuointeja tai molempia. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että ihminen, joka hankkii tatuoinnin tai lävistyksen, olisi fetisti. Ne ovat nykyään muotia muutenkin. Mutta kyllä fetisteillä on keskimäärin enemmän lävistyksiä ja myös rannemmissa paikoissa kuin keski-vertoihmisillä.

Tähän lävistys- ja tatuointihommaan liittyy jollain tavalla kova halu erottautua omaksi joukoksi, kovemmaksi kuin kaikki muut. Se on eräänlainen vastike vanhan ajan heimoille ja klaaneille. Suuri osa tatuointien tee-

moista haetaan juuri heimo-tatuoinneista tai vanhoista kelttiläisistä kuvista.

Itse en voi ottaa lävistyksiä tai tatuointeja mihinkään näkyville, koska tulevissa töissä tuskin ymmärrettäisiin lävistettyä kieltä tai koko käden kokoista tatuointia.

Tiedonjanoon

JK: Mistä tavan pulliainen saisi tietää lisää?

F: Parhaiten tietoa löytyy nykyään internetistä, kannattaa mennä esimerkiksi Altavistaan ja kirjoittaa vaikkapa:

+fetish +rubber

Hetki, kokeilenpas. Dokumentteja löytyi 10970. Alkukohtia löytyy siis vaikka kuinka. Jos haluaa jutella asianharrastajien kanssa, kannattaa piipahtaa vaikka irc-kanavalle #bdsm, josta voi sitten kysellä eteenpäin. Bdsm tarkoittaa sitten bondade, domination, sado-masochism, joten kannattaa liikkua avoimin mielin. Kaikki eivät tuolla ole siis vaatefetistejä.

Lehtiä löytyy jokaiseen makuun, parhaiten tuolta Sin Citystä tai sitten RVG-importista. Parhaita ovat Skin Two ja Marquis, niistä näkee nykymenon aika hyvin. Jos haluaa tiedon sijasta vain katsella kiihottavia kuvia, sitten kannattaa ostaa DFP, Rubberist tai Shiny International, löytyy melkein jokai-

sesta porno-kaupasta.

Jos haluaa nähdä millaista vaatefetismi on parhaimmillaan, kannattaa suunnistaa johonkin suureen juhlaan ulkomailla. Näitä on esimerkiksi Skin Two n järjestämä

Rubber Ball ja De Maskin Europerve. Juhliloita saattaa olla tuhansia ja tunnelman mukainen. Juhlissa

on yleensä muutama muoti-show sekä suuri määrä friikkejä, joiden kanssa on kiva vaihtaa mielipiteitä ja kehua toinen toisensa asuja. Kannattaa muistaa se, että näihin juhliin ei pääse katuvaatteissa, vaan omiin kuteisiin täytyy satsata vähintäänkin tonni, jotta näytävyyksesi olisi taattu. Muulla ei ole niin väliä.

Oheisluetettavaa

Skin Two, <O>, Marquis, Zeitgeist, Rubberist, DFP (Dressing For Pleasure), Shiny International

Verkosta

<http://www.skintwo.co.uk/>

<http://marquis.lagare.fr/>

<http://www.o-mag.com/>

<http://1-a-tex.com/>

<http://www.idealine.com/fetish/>

